

Sokneprest Andrea Walters:

Preken under innsettelse i Roan kirke 28.9.2025

Tekst: Matt. 11:16-19

Hmm, for en merkelig tekst. Den høres ikke særlig god ut.

Hvis jeg kom i kirken og noen prekte en slik preken, tror jeg ikke jeg ville like det i det hele tatt.

Og nettopp det er poenget Jesus vil få fram. Det var det samme med samtidige av Johannes Døperen og Jesus. Noen mente Johannes var for asketisk, andre mente Jesus var altfor liberal. Noen skiftet mening, og noen likte ingen av dem. I dag liker noen av oss religion i strengere former, andre ønsker en friere, mer liberal uttrykksform for sin spiritualitet.

Men Jesu utfordring er å gå utover våre egne sympatier og antipatier. Han kaller oss til å gå forbi de overfladiske inntrykkene og følelsene. Han vil at vi skal reflektere over det som virkelig betyr noe. Hva er vår tro forankret i? Og hvilken forskjell gjør den i våre liv?

Tro er ikke et sett med meninger eller ideologier. Troen uttrykker seg gjennom kjærlighet, og kjærlighet leder til handling. Tro og kjærlighet må være forankret på det dypeste nivået i vår tilværelse. De blir vår livsstil, kraften som driver våre relasjoner og vårt engasjement i verden rundt oss. Det er slik vi påvirker forandring i samfunnet.

Når vi elsker noen, er det ikke bare en følelse vi har eller en erklæring vi gir. Kjærligheten er en kraft som driver oss til handling. Vi viser kjærligheten gjennom gjerninger. Og når vi fortsetter på denne måten, blir det vår livsstil. Når et barn blir født, fylles foreldrene og de nærmeste med glede og lykke.

Men det stopper ikke der.

Kjærligheten til barnet kan ikke forbli bare ord eller uttrykk for følelser. Den tar straks en praktisk form. Foreldrene begynner å handle – de steller, beskytter og gir omsorg. Det de gjør for barnet er dypt forankret i deres identitet. Det er et uttrykk for deres forpliktelse. De handler ut fra en tro på at barnet er en gave, og at denne gaven kaller dem til ansvar og hengivenhet. Og ofte skjer dette på bekostning av deres egen komfort. Slik er det også med troen. Det finnes ingen mulighet for «deltids tro», like lite som det finnes mulighet for deltids omsorg for et barn.

Foreldrene spør ikke seg selv: *Skal jeg virkelig stå opp når barnet gråter? Skal jeg virkelig mate det, eller sørge for at det holder seg varmt?* Selvfølgelig gjør de det! Kjærligheten driver dem til handling.

Troen fungerer på samme måte. Den er ikke halvveis, den er ikke nølende. Tro er en hundre prosent forpliktelse til å leve ut det vi i vårt innerste hjerte vet er vårt kall.

Troen er en dynamisk prosess. Vi holder den levende ved å gi den praktisk uttrykk hver dag.

Vi lytter til Guds visdom i enhver situasjon; den gir oss innsikt til å møte problemer, spørsmål og usikkerhet i livet.

Vi må stadig øve øret til å gjenkjenne denne stemmen og ta imot støtten, oppmuntringen og trøsten den gir.

Vi må lære å skille Guds stemme fra den overfladiske «visdommen» som finnes i overflod i verden rundt oss. Dette er en prosess som stadig krever at vi søker og adlyder visdommen ovenfra.

Guds visdom er ikke en vokter som overvåker hvert steg og tanke for å ta oss på fersken. Det er ikke et slags «storebror»-blikk eller et politiskamera.

Guds visdom er en frigjørende kraft som gir oss frihet og mulighet til å leve troen aktivt. Den gir oss frihet til å velge å elske andre. Den gir oss frihet til å arbeide trofast, fordi vi har tro på at denne livsformen vil bære frukt og multiplisere de gavene vi mottar og gleder oss over.

Guds visdom er ikke dom eller straff. Den holder oss ikke fanget i frykt. Den kjenner oss fullt og helt, forstår oss i all vår kompleksitet, og gir tilgivelse og nåde. Den setter oss fri til å velge Hans visdom på nytt, igjen og igjen, i våre daglige liv.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.